

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Jézus Szíve Plébánia havilapja

2021. július

300 Ft

„Nemcsak a hangszereket, **de a
lelkünket is fel kell hangolni!**”

Preisinger Virág

Ahogy nagy veszélyek idején az emberek a hegyekbe menekülnek, most mi is a hegyek közé indultunk, hogy a Szűzanyát köszöntsük, és a lelkünket a mai viszontagságos világban, a gondok, a fájdalom, aggodalmak, betegségek között, újra Istenre hangoljuk. "Mert – Grácián

atya szavaival élve – nemcsak a hangszert, de a lelket is újra és újra fel kell hangolni", hogy az életünk dallama Isten dicsőségére, és dicséretére szóljon.

Június 6-án szombaton, reggel 6 órakor indult a Rózsafüzér Társulat Grácián atya vezetésével

Mátraverebély-Szentkútra, nemzeti kegyhelyünkre.

Nem volt véletlen az időpontválasztás, hiszen a Szűzanya Szívének ünnepe volt. A két szív, a Szűzanya, s Jézus drága Szent Szíve, mindig együtt vannak. Örömben, bánatban a Szűzanya mindig követte, és követi Szent Fiát. Ez a két Szív

ad menedéket, s nyújt biztonságot a halál árnyékának völgyében is, a mai időkben ez a két Szív a fogódzó, amely bátorít és megvéd, hogy le ne esünk a szakadékba. Ebben a két Szívben örömről, bánatról, szívünk minden gondja jó helyen van. Bánatunkban, fájdalomunkban vigasztal és enyhít ad, örömről velünk örül, reményvesztettségünkben segít, tanácsol, vezet.

Már a buszon útközben rózsafüzérrel s énekekkel köszöntöttük Égi Édesanyánkat. A kegyelem és áldás nem is maradt

el. A kék ég, mint a Szűzanya palástja borult fölénk egész nap.

Odaérve valami hihetetlen érzés kerített hatalmába. Most jártam ott először, és az a Szent levegő, az egész hely leírhatatlan volt. Az mozaikból kirakott képet már láttam korábban, de hogy „élőben” (m)ilyen, azt elképzelni sem tudtam. Nem tudom megfogalmazni az érzést, ami ott akkor elfogott. Folytak a könnyeim, de nem tudtam rá magyarázatot adni. Olyan volt, mintha egy kicsit a mennyor-

szágban lennénk. A templom kupolája a végtelen kék ég, körben méltósággal állnak őrt a magas fenyők, középen pedig a három nap alatt, apró darabokból kirakott oltárkép, mely a Szűzanya életének négy fő eseményét jeleníti meg. Az angyali üdvözlést, Jézus születését, a Szűzanya halálát és a Szűzanya megkoronázását. Balról ferences szentek, jobbról magyar szentek egészítik ki az oltárképet.

Mise után, ahogyan a Szűzanya a jelenésekben kérte, megmosdottunk az áldott vízben. Érdekes, hogy szinte minden jelenés alakalmával vizet fakasztott a Szűzanya, és az a víz nem csak éltető lett attól fogva, – hiszen a víz az életet is jelenti – de gyógyító is.

Ebéd után keresztutat jártunk. Érdekes megközelítéssel készült ez a keresztút. Olyan, mintha mindenki, aki keresztutat készít, egy kicsit talán akaratlanul is a saját keresztútját faragja meg, festi le, vagy vési kőbe. Sokszor eltérő a személyek száma, a konkrét esemény néha csak jelzésszerűen jelenik meg. Ilyen stációkat azonban nem láttam még. Minden állomásnál Jézus csak derékig volt ábrázolva, és csak egy állomásnál volt Vele személy, amikor Édesanyjával találkozik. A többi állomásnál egyedül volt Jézus, vagy csak kezek voltak – és ez volt, ami engem megfogott, és elgondolkodtatott – elítélő, fájdalmat okozó, megfeszítő, segítő, vagy szánó kezek. Nem is a személy volt a lényeg, hanem hogy hova „tartozik a keze.” Ítélt, vagy meg-

szán? Fájdalmat okoz, vagy szenvedést enyhít? S vajon a mi kezünk hova tartozik? Arcul ütünk e, vagy könnyet törölünk, eltaszítjuk e a másikat, vagy magunk mellé emeljük? Legyintünk, ha szenvedést látunk, mondván nem tudok segíteni, vagy összefognak a kezek, és együtt megoldást találnak?

Voltak állomások, ahol egyedül volt Jézus. Látszólag egyedül vitte a keresztet. Hiszen hiába volt a tömeg, egyedül volt a tömegben. Senki nem értette meg. De valójában nem volt egyedül, hiszen az Úr soha nem hagyta el, és nem hagy el bennünket sem. „Azokon a nehéz napokon át, azért látod csak egy pár láb nyomát, mert a legnehezebb próbák alatt, téged a vállamon hordoztalak!” Látszólag egyedül lehetünk, ahogy itt is egyedül volt Jézus, senki nem volt mellette, lehetünk egyedül a tömegben is. De csak látszólag! Az Úr mindig velünk van láthatatlanul! Minden esés után felemel és nem hagy egyedül a keresztünkkel, legyenek bár utunk során elítélő, sebet okozó, megfeszítő kezek. Az Úr gondoskodik róla, hogy mindemelt legyen, aki letörli a könnye-

inket, s megvigasztal. Végül a halál után egy végső kéz vezet majd minket a feltámadásra.

Még egy számomra nagyon meghatározó szobor volt a templom mellett, amit talán sokan nem vettek észre. A Fájdalmas Anya szobra. Hihetetlen az arca. Olyan, mintha élne. Az a vég-

telen fájdalom, amely tükröződik az arcán, szívbemarkoló. Ami pedig nagyon érdekes volt, hogy ahogy közelebb mentünk, néztük az arcát, olyan volt, mintha sírna! Mintha a könnyek folytak volna végig az arcán. Az ajkai kinyíltak mintha szólni akarna... Vajon hányan halljuk meg halk szavát? Hányan figyelünk segítő intéseire?

Mindannyian békével a szívünkbe indultunk haza. Mindenki letehetette gondjait, fájdalmát a Szűzanyánál. Hálát adtunk, hogy velünk van, vigyáz ránk.

Hazafelé a Régi Székely Himnusz utolsó sora csengett a fülembe: „Itthon vagyunk, megáldott a Boldogságos Szűz Mária!”

100 éve született Pilinszky János (1921-1981)

Pilinszky 100

A SZENTÍRÁS MARGÓJÁRA

Az ember társas lény. Bensőséges fogalmazásban: az ember szeretetre született. Mégis, szeretni is nehéz, s a szeretetet elfogadni is nehéz.

A szeretetre született ember állandó élménye, hogy egyrészt nem szeretik „eléggé”, másrészt hogy nem engedik szeretni, vagy nem engedik „igazán” szeretni. Ennek a tapasztalatnak, a felebaráti, emberi szeretet tragikumának felsorolhatjuk okait, enyhíthetjük fájdalmát, az alapvető ellentmondás akkor is megmarad: szeretetre születtünk, de tökéletes megvalósítását hiába keressük a földön.

Az igazi szeretet – ahogy azt a középkori himnusköltők elmondották – gyűjteménye minden földi erénynek: alázatos, türelmes, szelíd, áldozatos, hűséges és igazságos. De az igazi szeretet igazi próbája mégis, hogy nem fél a másik ember szeretetétől, hogy elegendő benne a szelídség, a türelem és az alázat ahhoz, hogy elfogadja azt. Hányszor hallunk terhes, idegesítő, elviselhetetlen szeretetről. S hányszor látjuk, kivált a szerelemben, két egymást „szerető” lény párbaját, üldözött és üldözője harcát, a szeretet valóságos kannibalizmusát.

Ezért, az emberi szeretet tragikuma felől nézve is nagy könyv a „könyvek könyve”, az Evangélium. Igéiben az az Isten él, aki engedi szeretni magát! Ez a szeretet legnagyobb ismérve. S aki egyszer is eljutott oda, hogy az Evangélium szavait egészen magához eressze, annak a számára örökre a legmélyebb istenért marad az Evangélium szeretetérve. Isten az, akit szeretni lehet. Nincs az a szomjúság, ami elriassza. François Mauriac jellemzi így egyik hőseit, ki papnak megy: „Ha valakit szeretett, mindig ő volt az, aki jobban szeret, s az ilyen szívek könnyű prédái Istennek”. Merész fogalmazás, mely lényegében épp a fordítottját jelenti: az ilyen szí-

veknek egyedül Isten tudja odaadni magát. Sőt, őket hívja csak igazán keblére. Kiknek szeretete elől mindenki megfutott, azokra várakozik legodaadóbban Isten – rejtelkedve, mégis közelien, láthatatlanul, mégis csodálatos intimitással.

Ezért oly vigasztaló egy hosszú nap zaja, zűrzavara után az éjszaka csendjében bele-belelapozni az Evangéliumba. S ez a fölülmúlhatatlan is benne: a szeretet, az isteni szeretet zsenialitása. Sokszor jut eszembe, vajon milyen megrendülést jelenthetett egy görög, vagy egy latin olvasó számára a Jézussal való első ismerkedés?

Hiszen ismerjük a mitológiák kegyetlen istentörvényét, melyben az új isten detronizálta a

régit, Zeusz ledöntötte Kronoszt, ahogy az új lomb kitolja a tavalyit, ahogy a barbár törzsekben a fiú megölte az apát. A fejlődés áldozatot követelt, s e nyers természeti törvényt tükrözte még az istenek születése és halála is. E görög és latin mitológián nevelkedett olvasót bizonyára megdöbbsentette, amit az Atya és Fiú kapcsolatáról az Evangéliumban olvasott, mit csodálkozó szívvel és elmével valahogy így fogalmazhatott meg magában: „Íme, egy új Isten, aki tiszta áldozatként önmagát mutatja be Atyjának. A Szentháromság a szeretet győzelme, mely megállította a hosszú sort, a gyilkos evolúció rettenetes folyamatát. A Szentháromságban valóban az örök Isten jött el végre hozzánk.”

„Ne féljetelek, én meggyőztem a világot” – mondja Jézus, s mikor ezt mondja, tudjuk, véghetetlen szeretetére gondol. Szeretete az, amit nem lehet fölülmúlni, amit nem lehet megkerülni és elfelejteni többé. A szeretet a valóságról alkotott legmélyebb fogalmunk. Jézus szava ettől oly halk, győzelme ettől oly szelíd és türelmes. S ahogy szeretet nélkül nincs öröklét, a szeretet is egyedül az örökben és a tökéletesben nyugodhat meg. Az Evangélium egyetlen hatalmas szeretetért Isten léte mellett, ahogy a Szentháromság titka is legjobban a szeretet logikájával közelíthető meg. Innét az Evangélium örök modernsége.

(Új Ember, 1962. június 3.)

SZAKRÁLIS CSENDÉLET

Vasárnap az esti misét egy mellékoltárhoz szorulva hallgatom. Azon kapom rajta magamat, hogy szemem az üres oltáron pihen – és gyönyörködik benne. Mert ez az oltár egyáltalában nem üres: érezni a drámai és szakrális csendet.

Pedig a világon nincs elhagyatottabb hely egy üres színpadnál. De a színpadok csak megidézői a valóságnak. Az oltár más: az isteni dráma valóságos színtere.

Tudjuk jól, az játszódik itt le, ami a Golgotán. De Isten különösen szép gondolata, hogy nem kényszerít bennünket áldozata naturalista átélésére, hanem azt mintegy művészi megfogalmazásban nyújtja felénk. A tiszta lényeg a rítus nyelvén. És ez a tiszta lényeg nem távozik tel-

jesen az oltárról. Hasonlíthatatlan csendje ott marad az oltárterítőn, mely egyszerre abrosz és halotti lepel, ahogy az oltár is egyszerre asztal és koporsó.

A szertartás nyugalma ugyan beburkolja a naturalista jegyeiből kiszabadított drámát, de ne tekintsük ezt se valamiféle hűvös buroknak. Nem. Sokszor épp az az érzésem, hogy a szertartás gesztusaival, ritmusával valamilyen mértékben közeledik az angyalok természetéhez, s így a szentmise lényegében a keresztdozatnak egy áttetszőbb, szeráfibb közegben való megismétlése.

Szent hely az oltár, nem a szó patetikus, hanem maximálisan intim értelmében. S mivel valóban az, a világ végeztéig fogja vonzani szívünket.

(Új Ember, 1962. november 18.)

A TÖBBI MÁR ISTENÉ

Küszöbön élünk, korfordulón, az idők sürgetését érezzük mindannyian. Mintha egy új Noé bárkáján kellene átmentenünk múltunk legjavát, egy olyan Noé-bárkán, melyen csak a legtisztább és legigazabb törekvések kaphatnak helyet. Semmi hazugság, semmi megkövesült előítélet.

A világnak, s előbb-utóbb az egész világnak tudomásul kell ezt vennie, ha életben kíván maradni. „Az érdekek közelednek egymáshoz” – mondotta valaki, s ez igaz is, de vajon miért? Mert a világban – minden esetleges negatív részjelenség ellenére – egyre szembetűnőbb a tisztázás és tisztulás jelentkezése.

Hogy sikerül-e majd e nagyszerű törekvés? Bízunk benne. A reménység és bizalom a keresztyén ember legkorszerűbb erénye a mai „biztató világban”.

Ne válasszuk hát a taktikát, válasszuk inkább a keresztyén stratégiát. Mindjárt megmondom, mire gondolok. A taktika: a belátható jövő. A stratégia: a jelen és a beláthatatlan jövő. A keresztyén embernek ez a terepe, cselekvésének, hitének ez a valódi tere és ideje.

A keresztyénység, az Evangélium: a jelen utópiája. Az igazi keresztyén: a jelen látnoka. „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. A Mi-

atyánknak ez a nyomatékos jelene, ez az evangéliumi praesens imperfectum, ez a jézusi, hasonlíthatatlan jelen idő, ez a mi igazi jövőnk, örökkévaló békénk és boldogságunk.

Ennek az evangéliumi jelen időnek közérzeti megfelelője a derű. Persze, ez sokszor nehéz. De mértéknek, s méghozzá valódi, felső mértéknek: legsötétebb óráinkban is el kell fogadnunk.

Hogy gyakorlatban mindez mit jelent? A konkrétumok, a konkrét feladatok szeretetét, a szeretet realizmusát. Érdekes efelől megnéznünk a XIX. századi európai irodalmi realizmus pályafutását. A franciáknál például ezt a realizmust már a kezdődő nihilizmus éjszakája vibrálja körül. Oroszországban viszont, ahol ez a realizmus a dolgoknak lényegesen konkrétabb megfogalmazásában jelentkezik, azzal az egyszerűséggel, ahogy csak a szeretet tudja értékelni az életet, s bírni a földet, ezzel a konkrétsággal a realitások atmoszférája is lényegesen kozmikusabb, s nemegyszer – mint például Dosztojevszkij regényeiben – metafizikusabb, evangéliumibb színezetet nyer.

A mában, konkrét feladataink közt kell hát minél derűsebben megtalálnunk helyünket és önmagunkat. Ez a mi örökre szóló „utópiánk” parancsa. Nem kell megriadnunk: a legcsodálatosabb „könyv” a kalauzunk. S a „könyvet” itt azért tettem idézőjelbe, mert az Evangélium több, mint könyv. Betűinél fontosabb a szelleme, s annál is több személyes forrósága, az az Isten-közel, amit a hozzá közeledő számára sugároz.

A keresztény modernség problémájára is egyedül belőle kaphatunk választ. Ahogy előre haladunk az emberi történelemben s személyes életünkben, oly mértékben kell elmélyednünk az Evangélium egyre megújuló szavaiban. A minőség, az elmélyülés a lélek igazi tempója, mellyel lépést tarthat (vagy ami ezzel egyet jelent), elébe vághat az idő sodrának.

Végezetül még csak egyet. Milyen a „modern” keresztény stílusa? Gondolom, e „formai” kérdés a lényegből következik, s azonos vele. Szemben a megalkuvással, zárkózottsággal és – harsánysággal, legyünk nyíltak, merészek és csendesek, ahogy a fák is érelik gyümölcsüket. Mert egyedül gyümölcsünkről fognak megismerni minket.

A többi már nem a mi feladatunk, és nem a mi gondunk. A többi már Istené.

(Új Ember, 1963. február 24.)

AZ EGYSZERŰEK IMÁJA

Gyakran halljuk, hogy az olvasó egyszerű emberek kezébe való, azoknak az imádsága. Mintha az egyszerűség valami sajnálatos dolog lenne!

Pedig az igazság épp ennek a fordítottja. Épp ezért a legbonyolultabb intelligencia sem ér sokat, ha magjában nincs ott a lélek egyszerűsége, életadó ereje. Az egyszerűséget nemhogy ki kellene nőnünk; az egyszerűség kell, hogy életünk legbensőbb programja legyen. Érzékeny erény ez, mint a földben születő csíra. Aki nézegetni akarja, sőt mutogatni, termőföldjéből assa ki, s elpusztítja.

Ennyit az egyszerűségről. De milyen lehet akkor az „egyszerűek imádsága”? Valóban egyszerű, de egyszerűségében – s épp abban – mélységesen gazdag.

Van benne valami monotónia, ez igaz, de milyen? Szemeivel sok mindent példáz. Példázza a pillanatok, az órák, az esztendőket, az idő múlását, s „bilincsével” az esztendőket körforgását is. Testvérien együtt lüktet a mi időnkkel, hűségesen, ahogy nem véletlen, hogy a hűségesek szeretik talán legjobban. „Monotóniája” a szív „monotóniája”, s a költészet ritmusával rokon. Mégis a hétköznapi megsejtesítésére nincs alkalmasabb imádság nálánál, hiszen épp arra való, hogy szinte mindig mondhassuk. Megtestesítője az „imádkozzál és dolgozzál”, sőt az „imádkozva élj” parancsának. Aki szereti, annak számára „monotóniája” üdítőbb a legtermékenyítőbb csendes esőnél.

De az olvasó megfelel az élet másik bensőséges titkának, törvényének is, hogy az egyszeri sokasodni kíván. Elég a természetre gondolkodni, s beljebb egy lépéssel: a szeretet pazarlására.

S ha mindezt elfogadtuk és megszerettük benne, akkor megajándékoz tulajdonképpen tartalmával, mely mintegy az emberibe ágyazva közvetíti az istenit: az imádság szintjén azt a drámát, mely a misztérium valóságsszintjén a szentmisében játszódik le (napról napra, óráról órára a földi esztendő körforgásában).

Panaszaink árulnak el minket. Az életre főként két panaszunk van. Egyrészt, hogy unalmas, másrészt hogy nemegyszer elviselhetetlenül hányatott és tragikus. Nos, ha szabad ezt mondanunk, az olvasó egyszerre megszentelője az „unalomnak” és a „tragédiának”. Megvan a lét harmóniájába, csendjébe beavató ereje, mely átszöheti legszürkébb percekünket is, de működhét fordítva is, mint a sebre rakott borogatás. Tragikus titkaival viszont épp hétköznapijaink fenyegető közönyéből

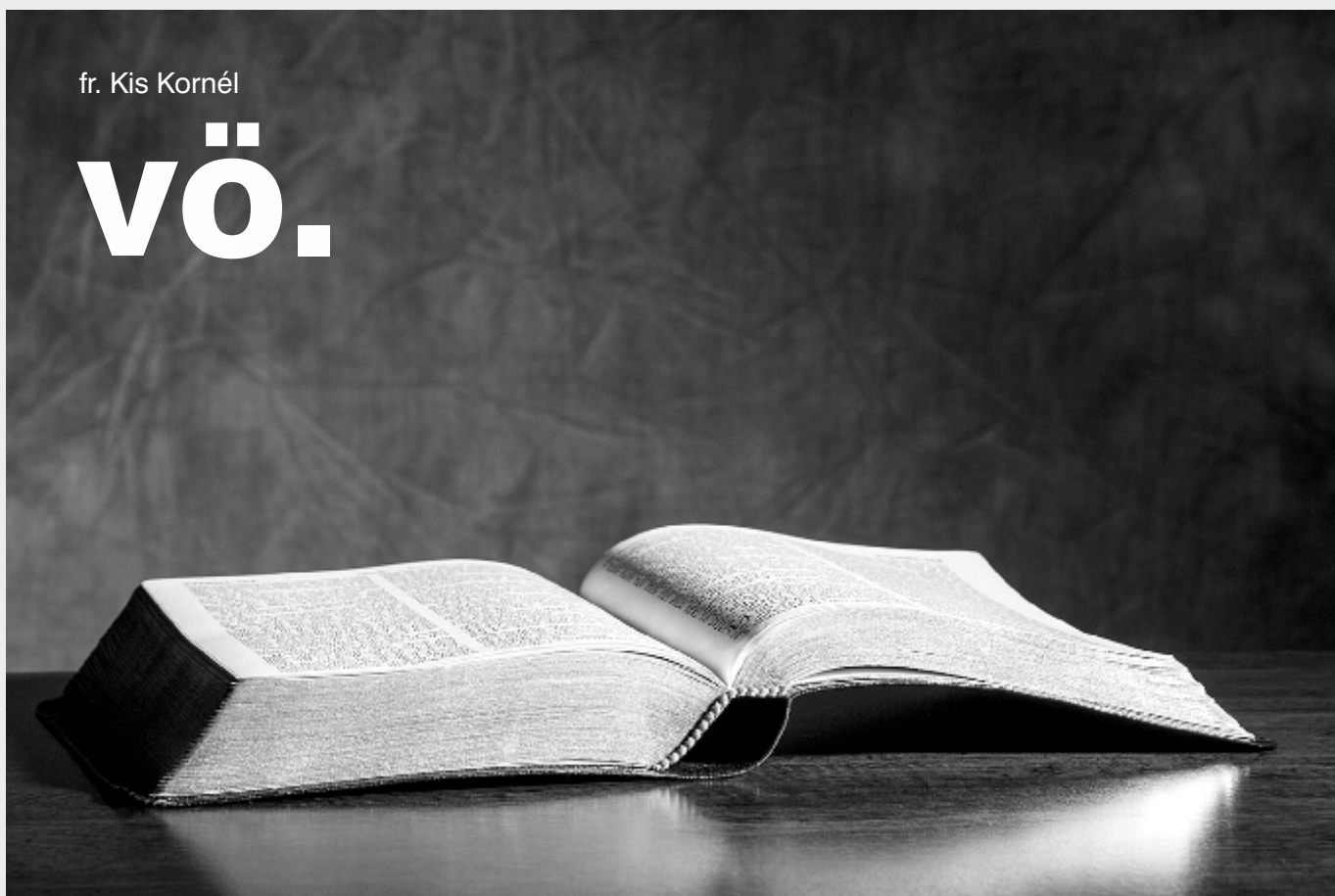
kíván fölrázni, vagy épp fordítva: életünk drámájában a legnagyobb drámát közvetítve felénk, siet segítségünkre a hit, a remény és a szeretet erejével.

Bizony, nem egyszer feledkezünk meg róla, és sajnos, nem egyszer veszítjük el életünk során. Pedig az „egyszerű szívek” szakadatlanul mondják ezt az „egyszerű imádságot”.

(Új Ember, 1962. október 7.)

fr. Kis Kornél

VÖ.

A „vesd össze”, lehet tudálékos, vagy becsületes. Szeretnék egy új rovatot újságunkban. Egy rövid és interaktív, elgondoltató rovatot, amit először én szerkesztek, aztán ti. Remélem, nem ez az utolsó!

A „kihívások” korában, azt szeretném, ha a Szentírás fura, kemény, titokzatos megfogalmazásait, történeteit tennénk közös gondolkodás, imádkozás

alapjává! Olvassátok a Bibliát, és tegyétek a közösbe, ami fura, ütős, botrányos, inspiratív. Az elérhetőségeket ismeritek.

Kihívásom:

Isten írt, a maga kezével: MTörv 9,10.

Isten temeti el Mózes, a barátját: MTörv 34,1-12.

Az iszap begyullad: Makk 1,19-22; Lev 6,2.

Az elemek teljesen összezavarodtak: Bölcs 19,20.

Pál valami ószövetségit csinál az Újszövetségben: ApCsel 21,26.

Jézus olyan csodát is tesz, amit senki nem kért tőle: Lk 7,11-15.

Túrmezei Erzsébet:

Légy Krisztushordozó!

„Azt szolgálom, aki a legerősebb!”
„Én vagyok az!” – hazudta rá az ördög.
Alkut kötöttek, s elszegődött.

Aztán Jézus nevét ismerte meg.
Látta, hogy ahányszor kiejtik,
az ördög rémülten remeg.
„Hazudtál, mert Jézus a legerősebb!”
– kiáltott, és otthagya egyik este.
Jézust kereste,
hogyan néki ajánlja fel erejét.

Ment, mendegélt.
Zúgó folyamhoz ért.
Egy hófehérszakállú, halk öreg
útközben
olyan különös dolgokat beszélt:
hogyan Jézust az szolgálja itt,
aki máson segít,
és gyámolítja
kicsinyeit, szegényeit,
a gyengéket, a védteleneket.
Megállt a zúgó folyam partján:
„Igaz lehet.”

És akkor rimánkodva,
odatípegett egy öreg anyóka:
„A hidat elvitte az ár!
Sose jutok a túlsó partra már!”
Karjára vette. Átlábolt vele.
S szíve egyszerre
szokatlan melegséggel lett tele.
„Ez lenne hát Jézus szolgálata?”

Amint hajnalra vált az éjszaka,
a parton kunyhót épített,
s vitte, vitte át a hullámokon
a gyengét, a kicsinyt...
szolgált és segített.
Tudta: ez mind
Jézus szolgálata.
Néha mégis feltört a kérdés:
„De hol van Ő maga?”

+++

Új reggel virradt, és a tiszta fényben
csendesén és szerényen
elébe állt egy gyermek.

„Vigyél át engem!” – kérte.
Vigyázva vette
széles vállára, mint a könnyű pelyhet;
s a hullámokba lépett.

Mire középig ért, rogyant a térde,
terhe olyan nehéz lett.
A gyermek fenn a vállán egyre nőtt.
És mintha már az vitte volna őt!
A másik parton remegve borul le a lába előtt.
„Ki vagy te?” – kérdezte riadtan.
„Jézus!” – csengett a felelet. „Ne félj,
szolgálatodat elfogadtam.”
Átszegezett, bilincset oldozó
kéz pihent lehajtott fején.
Szemét vakította a fény.
Aztán... nem látta már...
de szolgálta tovább.
És lett a neve Krisztushordozó.

+++

Legenda volt. Régóta ismerem,
de most kezdett zenélni bennem,
s ki kellett énekelnem,
hogyan szívtől-szívig szárnyaljon a szó:
Van-e közöttünk Krisztushordozó?
Mert Ő ma is megáll
előttünk csendesén.
Várja, hogy megnyissuk a szívünk,
s bent a szívünkben
hordozzuk Őt végig az életen.

Hogy lábunkkal elveszítettet keressen,
és kezünkkel gyengét védjen, vezessen,
szemünkkel szenvedőkre rátekintsen.
Van-e Krisztushordozó? Jaj, ha nincsen!

Szegényen és gyengén, ó Legerősebb,
leborulok én is előtted.
Rég rámvetted bilincsoldozó,
átszegezett,
áldó kezéd.
A szent keresztség hullt, permetezett,
s homlokomra írta az új nevet:
„Légy Krisztushordozó!”

Segíts, hogy mindhalálig az legyek!

A tizennégy segítőszent

Szent Kristóf

7. rész

Szent Kristóf (? – 251 körül) ókori keresztény vértanú. Tisztelete a késő középkorban terjedt el. Egyik legnépszerűbb segítő szent.

Neve jelentése: Krisztushor-dozó. Neve jelentésével kapcsolatos legendáját a 13. században Jacobus de Voragine írta meg. Eszerint erős, magas termetű férfi volt, aki elhatározta, hogy a világ leghatalmasabb urának akar szolgálni, így hát egy király szolgálatába állt. Ám észrevette, hogy az ördög említésre a király keresztet vetett.

Akkor megkereste az ördögöt, s annak kezdett szolgálni. De látta, hogy útjuk során az ördög messze elkerüli az útmenti keresztet. A sátán bevallotta, hogy fél attól, aki a kereszten halt meg.

Kristóf ekkor Krisztusnak akart szolgálni, aki hatalmasabb a sátánnál. Útja során találkozott egy remetével, s kérdezte tőle, hogyan láthatná meg Krisztust. A remete azt a tanácsot adta neki, hogy ha Jézussal akar találkozni, keresztelkedjék meg, és legyen a felebarátai szolgálatára, s akkor megfogja látni Jézus Krisztust, a Királyok Királyát.

Kristóf megfogadta a tanácsot. Volt ott egy hatalmas folyó, melyen a zarándokok mindig csak nagy félelemmel tudtak átkelni. A remete azt ajánlotta Kristófnak, hogy hatalmas erejét itt állítsa az emberek szolgálatába, ha a folyóhoz érkezik valaki,

és fél a víz sodrától, segítsen az átkelésben.

Készített magának egy kuny-

hót a folyó partján, abban élt, s egy nagy botra támaszkodva sorra átvitte a folyón az utasokat.

Egy éjjel úgy hallotta, mintha a nevén szólították volna. Egy szegényes külsejű gyermek állt kunyhója előtt, és a segítségét kérte. Kristóf szívesen teljesítette kérését, már csak azért is, mert a kicsi könnyű tehernek ígérkezett hatalmas vállai számára. Amint azonban a folyó közepe felé tartott, a teher mind nehezebb lett, mintha ólmot cipelt volna.

Csaknem a víz alá merült a súlya alatt, s minden erejét össze kellett szednie, hogy átérjen a túlsó partra. *„Te fiú, olyan nehéz vagy, mintha az egész világot vinném a vállamon”* – mondta a fiúnak. *„Nem a világot, hanem a világ Teremtőjét viszed”* – válaszolta a fiú. A folyóparton a kisfiú elmagyarázta Kristófnak a keresztség misztériumát, és azt mondta: *„Ami a válladat nyomta, több volt, mint az egész világ. A Teremtő volt az, akit áthoztál, én ugyanis az a Krisztus vagyok, aki a leghatalmasabb és akinek szolgálni akartál.”*

Kristóf ezután fáradhatatlanul térítette az embereket, és az

isteni Gyermekek jutalmul megajándékozta őt a vértanúság koszorújával, Décius császár idejében bátran vállalta a mártírium-ságot. Miután Kristófnak sem a máglya tüze, sem az izzó sisak nem ártott, kirendeltek négyszáz katonát, hogy nyilakkal célba vegyék, de a nyilak egy kivételével megálltak a levegőben. Végül lefejezték Kristófot.

Kristóf, a Krisztus-hordozó, a keresztes ember hivatását képviseli, a kereső, a tökéletesebb életre törekvő embernek is példája. Arra tanít, hogy a látszólag nagyok, hatalmasok helyett az igazi Nagynak, Hatalmasnak, Istennek szolgáljunk.

Szent Kristófról már a 7. században neveztek el templomokat, kolostorokat. A kőből és fából készült faragványok jóval megelőzték a festményeket, de Angliában vannak a 13. századi falfestmények a szentről, és a 14. század elejére már hagyományos téma volt európai templomok-

ban. Képe nem korlátozódott az egyház belső tereire; Kristóf ábrázolásai megtalálhatók a templomok külső falain, de világi középületeken, városházakon, magánlakóházakon is.

Szent Kristóf ünnepét július 25-én tartja egyházunk. Az utasok, vándorok, hajósok (közlekedési eszközökkel utazók) védőszentje, a tizennégy segítő szent egyike, akinek képét ma is sok autós és motoros magával hordja.

Ábrázolása: Vízben állva, bottal a kezében vállán a gyermek Jézussal, aki kezében a földgolyót tartja.

Segítségül hívják: hogy a váratlan haláltól megmeneküljenek, hogy a halálfélelmet legyőzzék, hogy a hétköznapi munkája, tevékenysége eredményes legyen.

(Irodalom: *Katolikus.hu*; Bálint Sándor: *Ünnepi kalendárium; A 14 segítő szent tisztelete Sümegen*)

A Szűzanya 2021. június 25-i üzenete Medjugorjében

Drága gyermekek! Örömmel teli a szívem, mert, látom ezekben az években szereteteket és hívásomra való nyitottságokat. Ma mindnyájatokat hívlak: imádkozzatok velem a békéért és a szabadságért, mert a sátán erős és csalásaival szeretne minél több szívet eltéríteni édesanyai szívemtől. Ezért döntetek Isten mellett, hogy jó legyen számotokra a földön, amelyet Isten adott nektek. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.

A Szűzanya éves jelenése Ivánkának 2021. június 25-én

A jelenés 5 percig tartott (18:41-18:46) Ivánka családi házában. A jelenésen csak Ivánka családja volt jelen. A jelenés után Ivánka a következőket mondta: A Szűzanya az alábbi üzenetet adta: "Kicsi gyermekeim, szükségem van az imáitokra. Imádkozzatok, imádkozzatok, imádkozzatok." A Szűzanya örömteli volt és megáldott mindnyájunkat édesanyai áldásával. Mária, Béke és Kiengesztelődés Királynője, könyörögj értünk és az egész világért!

Könyvajánló: Fady Noun

Imádkozzunk 15 napon át Szent Charbellel

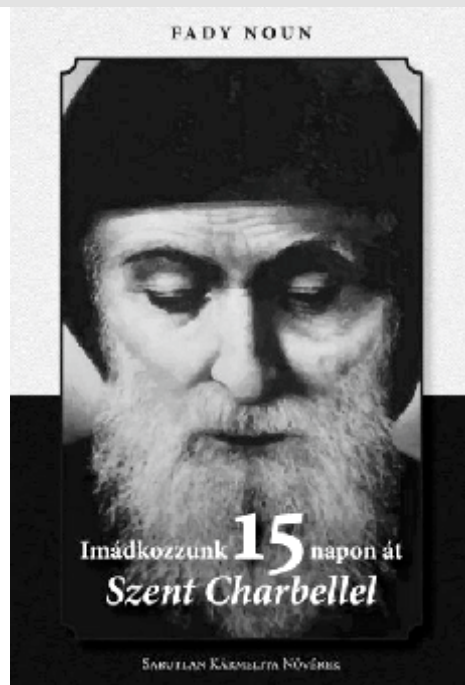
A Juszej Anton Makhlouf néven született Szent Charbel (1828–1898) libanoni maronita szerzetes volt, Kelet nagy misztikus szentje és aszkétája, „a Közel-Kelet Pio atyája”, akit VI. Pál 1968-ban boldoggá, 1977-ben szentté avatott. E kötet arra hív bennünket, hogy tizenöt napon keresztül imádkozzunk vele.

Szent Charbel életének kulcsa az életszentség keresése, az a törekvése, hogy állandó kapcsolatban legyen Krisztussal, feltétlenül engedelmeskedjen akaratának. A nehézségek és kísértések, amelyeket Szent Charbelnek le kellett győznie: a rábízott munka keménységei, az éghajlat, vagy az, hogy élete utolsó éveiben kínzó vesegörcsök gyötörték, mert úgy döntött, hogy csak a napi egy étkezés során iszik, bár a regula engedélyezte, hogy legyen a cellájában egy korsó víz. Gyakori, borzalmas migrén miatt is szenvedett, amelyet kezdetleges módon gyógykezelt, egy kakukkfű tövére kötött szalaggal vagy kecskeszőr karkötővel.

A könyv írója kétségtelennek tartja, hogy a szent életű maronita szerzetesnek szembe kellett szállnia a világ értékrendjével éppúgy, mint azzal, akit Jézus „e világ fejedelmeként” ír le. A kötetben olvashatunk néhány történetet, amelyből kitűnik Szent Charbel sötétséggel folytatott küzdelme. Az egyiket 1955-ben, szenttéavatási pere

során jegyezték fel; az esetet Youseff Ibrahim Hasrouni atya eskü alatt mesélte el. Egy napon a remeteségbe érkezve sírva találta a szent remetét, amint fejét a falba verte. A papnak háromszor is meg kell kérdeznie, míg Szent Charbel válaszolt, hogy miért került ebbe az állapotba: „Megmondom neked, de megígéred, hogy nem híresztelled el a titkot, csak halálom után: sírok, mert ma meghalt egy ember Almatében, és lelke a pokolba került.” Néhány pillanattal később egy puskalövés hallatszott a szóban forgó falu irányából. Megtudták, hogy egy gazdag ember, aki kivándorolt Amerikába, majd hazatért az országba, meghalt. A jelenetből világossá válik, hogy Krisztusban a vallási hovatartozás határai megszűnnek, és Isten együttérzése egész teremtő művére kiterjed.

A kötet szerzője megállapítja: Szent Charbel ma igazi rajongás tárgya a libanoni nép körében. Valószínű, hogy tízszer több kegyelmet és gyógyulást nyertek az ő közbenjárására, mint amennyit hivatalosan tulajdonítanak neki. Az „álomban” való megjelenés Szent Charbel közbelépésének leggyakoribb formája. Neki tulajdonítható az elmúlt harminc év legnagyobb port felkavaró esete is: egy ötvenes éveiben járó családanya, Nohad Chami 1993-ban történt gyógyulása a kiszáradásból – a nyaki artériák elzáródása miatt –, melynek követ-

kezében bal oldala lebénult. A csodás gyógyulás előtt a tizenkét gyermekes édesanya ágyhoz kötött volt. 1993. január 22-én éjjel Szent Charbel megműtötte; az operáció valódi sebészeti beavatkozás volt. Az asszony a Szűzanya „bátorító” tekintete alatt egy pillanat alatt felépült bénulásából. Újra természetes módon tudott inni (korábban csak szalmaszál segítségével volt képes erre), mozgatta a bal kezét, úgy közlekedett, mint egy egészséges ember. Később tanúságot tett gyógyulásáról.

Fady Noun megállapítja: halálát követően az annayai csöndes szerzetes hatalmas apostollá változott. Miután életében teljesen lemondott saját akaratáról, most már szabadnak látjuk arra, hogy mint Lisieux-i Szent Teréz: „azzal töltse Egét, hogy jót tegyen a földön”.

Hirdetések

- Augusztus 1-jén, vasárnap Angyalos Boldogasszony ünnepére készülve 22 órakor virrasztást tartunk a rendház udvarán, melyet éjféli mise követ.
- Augusztus 2-án, hétfőn, Porciunkula ferences

főünnepen 18 órakor a szentmisét Szabó Péter ferences újmiséskészítője celebrálja. A mise után a rendház udvarán szerény agapéra várjuk a kedves testvéreket.

Szent Bonaventura: Ima a Szentlélek hét ajándékáért

Kérjük kegyelmes Atyánkat, általad, értünk emberré lett. keresztre feszített és megdicsőült egyszülött Fia által, hogy árássa belénk a hét ajándék Szentlelkét, aki minden teljességével rajta nyugodott!

Add meg nekünk a bölcsesség ajándékát, hogy az élet fájának, aki te vagy igazában, gyümölcsét, érlelő ízét megízleljük,

az értelem ajándékát, hogy elménk látása megvilágosodjék,

a tanács ajándékát, hogy nyomdokaidon a helyes ösvényre lépünk útjainkban,

az erősség ajándékát, hogy támadó ellenségeink zaklatását erőtlenné tegyük,

a tudomány ajándékát, hogy a jó és rossz megkülönböztetéséhez kellő szent tudománnyal beteljünk,

a jámborság adományát, hogy az irgalom indulatát magunkra vegyük,

az istenfélelem ajándékát, hogy elkerüljünk minden rosszat, mély tisztelettel megnyugodjunk örök fölséged végzésében!

Azt akartad, hogy ezeket kérjük abban a szent imádságban, amelyre bennünket tanítottál. Kérünk, hadd nyerjük el most is szent kereszted által mindezt szentséges neved dicsőségére, akinek az Atyával és Szentlélekkel együtt tisztelet és dicsőség, hálaadás, tisztesség és hatalom mindörökkön – örökké. Amen.

Plébánia iroda nyitva tartása:

Hétfő: 8.00-11.00 és 14.00-16.00

Kedd: 8.00-11.00 és 14.00-16.00

Szerda: 8.00-11.00 és 14.00-16.00

Csütörtök: 8.00-11.00 és 14.00-17.00

Péntek: 8.00-11.00

Telefon: +36 (92) 315-143

E-mail: zala@ferencesekzeg.hu

web: www.ferencesekzeg.hu

Ferenc és Testvérei

A zalaegerszegi Ferences Plébánia havilapja

Cím: 8900 Zalaegerszeg, Gasparich u. 1.

Felelős Kiadó: Fr. Ocsovai Grácián OFM

Grafikai szerkesztés, kivitelezés:

Szulyovszky Endre

Megjelenik minden hónap második vasárnapján.

Ára: 300 Ft